

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/39/2024
Identifikačné číslo spisu:	1118210961
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1118210691.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. S. Y., narodeného X. W. XXXX, D., V. XX, prechodne bytom Ž., S. A. X, zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Vráble, Hlavná 1221, proti žalovanej obchodnej spoločnosti ČSOB poisťovni, a.s., Bratislava, Žitkova 11, IČO: 31 325 416, zastúpenej splnomocnenkyňou MGA IURIS s. r. o., Bratislava, Cukrová 14, L.: XX XXX XXX, o zaplatenie 8.722,23 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-16Csp/50/2018, pôvodne Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16Csp/50/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2020 sp. zn. 3Co/169/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2020 sp. zn. 3Co/169/2019 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. mája 2019 sp. zn. 16Csp/50/2018 zrušuje a vec v r a c i a Mestskému súde Bratislava IV na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. mája 2019 č.k. 16Csp/50/2018-165 žalobu zamietol a žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 788 ods. 1 a 3, § 790, § 795 ods. 1, § 797 ods. 1 až 3, § 816, § 100 ods. 1, § 101, § 104, § 113, § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Medzi stranami nebolo sporné, že 26. 3. 2007 došlo k úrazu žalobcu poisteného pri dopravnej nehode a že žalovaná poskytla poistné plnenie na základe úrazového poistenia žalobcu vo výške 262 766 Sk (8 722,23 eura), ktoré vyplatila na bankový účet uvedený oznamovateľkou M. H. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. 6. 2009 pozbavený spôsobilosti na právne úkony a bola mu ustanovená za opatrovníčku jeho sestra M. H., rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom právoplatným 11. 9. 2017 bolo zrušené rozhodnutie súdu, ktorým bol žalobca zbavený spôsobilosti na právne úkony.

1.1. Na námietku žalovanej sa súd prvej inštancie zaoberal premlčaním uplatneného nároku. V prejednávanej veci došlo k dopravnej nehode/poistnej udalosti žalobcu dňa 26. 3. 2007 a teda premlčacia doba na výplatu poistného plnenia by za obvyklej situácie začala žalobcovi plynúť dňom 26. 3. 2008 a uplynula by dňom 26. 3. 2011. Pretože však žalobca bol rozhodnutím súdu právoplatným 3. 6. 2009 pozbavený spôsobilosti na právne úkony a v zmysle ustanovenia § 113 OZ začala plynúť premlčacia

doba na výplatu poistného plnenia (podľa § 104 OZ za rok po poistnej udalosti) dňom 3. 6. 2010, a uplynula dňa 3. 6. 2013 t.j. po uplynutí troch rokov. Žalobca si nárok na zaplatenie poistného plnenia voči žalovanej uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 22. 6. 2018, teda po márnom uplynutí zákonom stanovenej premľacej doby. Vzhľadom na uvedené, keď sa žalovaná dôvodne dovolala premľania nároku žalobcu na výplatu poistného plnenia, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

1.2. Žalobca sa proti vznesenej námietke bránil tým, že vzhľadom na okolnosti prípadu ide o výkon práva žalovanej v rozpore s dobrými mravmi a žiadal, aby súd, keď si nárok voči žalovanej nemohol uplatňovať skôr ako mu bola vrátená spôsobilosť na právne úkony, na námietku premľania neprihliadal. Tvrdil, že nezavinil márne uplynutie premľacej doby a zánik nároku v dôsledku uplynutia premľacej doby by bol voči nemu neprimerane tvrdým postihom, navyše ak z okolností prípadu nemožno usudzovať na dobrú vieru žalovanej, ktorá mala dostatok informácií o jeho zdravotnom stave a o tom, že nie je spôsobilý robiť právne úkony. Súd prvej inštancie námietku premľania nepovažoval v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 OZ za podanú v rozpore s dobrými mravmi. Prihliadol na to, že v zmysle platnej judikatúry zásadne neodporuje dobrým mravom, ak niekto namieta premľanie práva, ktoré je voči nemu uplatnené. Uplatnenie premľania by sa priechilo dobrým mravom len výnimočne a to v prípade, ak by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premľacej doby nezavinil. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 176/2011, v ktorom ústavný súd konštatoval, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premľania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premľania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premľacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premľania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premľacej doby.

1.3. Po zohľadnení všetkých okolností prípadu dospel súd prvej inštancie vo veci k záveru, že výkon práva žalovanej, ktorá vznesla námietku premľania, nie je výkonom práva, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi. V konaní mal za nesporné, že žalovaná ako poisťovateľ už poistné plnenie z poistnej udalosti, v dôsledku ktorej si žalobca nárok na výplatu poistného plnenia v predjednávanej veci uplatnil, vyplatila a to v žalovanej výške. Žalovaná poistné plnenie vyplatila splnomocnenej osobe žalobcu na základe predloženej plnej moci žalobcu z 10. 3. 2008. Súd sa s tvrdením žalobcu, že žalovaná v rámci likvidácie poistnej udalosti nekonala v dobrej viere a nepristúpila k nej s odbornou starostlivosťou, nestotožnil. Z listinných dokladov zistil, že žalovaná vychádzala z písomnej plnej moci udelenej žalobcom M. H. 10. 3. 2008 s podpisom žalobcu úradne overeným pracovníkom Mestského úradu Detva. Žalovaná mala k dispozícii lekárske správy, z ktorých nevyplyvalo, že žalobca nebol spôsobilý na vykonávanie právnych úkonov a teda, že predloženú plnú moc nemožno považovať za platnú. Z predložených lekárskeho správ vyplynulo, že stav žalobcu sa zhoršoval až v júni 2008 a že žalobca až v tom čase prestal komunikovať. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovanej, ktorá mala v konaní plný úspech priznal voči žalobcovi plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. septembra 2020 sp. zn. 3Co/169/2019 na základe odvolania žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. K tvrdeniam žalobcu v odvolaní (ktoré v súhrne spochybňujú právne posúdenie veci a skutkové zistenia), s ktorými sa treba v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní vysporiadať

(§ 387 ods. 3 CSP) odvolací súd uviedol, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a poukázal na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby pre premľanie nároku na poistné plnenie. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie žaloby, ako aj k tvrdeniam žalobcu z hľadiska skutočností uvádzaných na preukázanie svojho nároku. Zhodnotením

výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP súd prvej inštancie dospel k správny skutkový záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver, že žalobe nie je možné vyhovieť pre námietku premŕčania a že jej vznesenie v spore nie je konaním v rozpore s dobrými mravmi. Vo veci bolo sporné, či došlo k zániku uplatneného nároku jeho splnením úhradou zostatku poistného plnenia vo výške 8.722,23 eura na účet sestry žalovaného, táto skutočnosť však pre rozhodnutie súdu kvôli vznesenej námietke premŕčania už nebola relevantná, dôvody vedúce k nevyhoveniu žaloby práve pre námietku premŕčania súd prvej inštancie riadne odôvodnil.

2.1. V danej veci podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správny záveru, že neboli zistené skutkové okolnosti, ktoré by boli dôvodom pre aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 1 OZ a konštatovanie, že uplatnenie námietky premŕčania je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca v danom prípade uvádzal ako dôvod, pre ktorý nie je možné na námietku premŕčania prihladiť to, že po dopravnej nehode utrpel vážne zranenia, ktoré viedli k tomu, že bol nespôsobilý na právne úkony a teda nemohol si riadne uplatňovať svoje práva z poistnej zmluvy. Tento dôvod by nepochybne bolo možné považovať za taký, ktorý by znemožňoval žalobcovi realizovať svoje práva a odmietnutie ochrany by v takomto prípade bolo v rozpore s dobrými mravmi. Občiansky zákonník však ustanovením § 113 OZ osobitne upravuje takúto situáciu a to tak, že ak ide o práva osôb, ktoré musia mať zákonného zástupcu, alebo o práva proti týmto osobám, premŕčanie nezačne, dokiaľ im nie je ustanovený zástupca. Už začaté premŕčanie prebieha ďalej, avšak sa neskončí, dokiaľ neuplynie rok po tom, keď bude týmto osobám ustanovený zákonný zástupca alebo keď prekážka inak pomine. Z uvedeného je zrejmé, že zákon pre tento prípad má osobitnú úpravu, ktorá rieši právnu a faktickú problematickosť postavenia osoby, ktorá nie je spôsobilá na právne úkony a teda rieši situáciu, ktorú žalobca považuje za osobitú. Ustanovenie § 113 OZ priznáva osobám, ktoré nie sú plne spôsobilé na právne úkony (musia mať zákonného zástupcu) osobitnú ochranu. Preto súd prvej inštancie určil, že k premŕčaniu žalobcovho práva na výplatu poistného plnenia došlo v súlade ustanoveniami § 104 a § 113 OZ 3. 6. 2013, v súvislosti s rozhodnutím súdu o pozbavení spôsobilosti a ustanovení opatrovníčky, teda pred podaním žaloby, jeho záver je správny. Odkedy bola žalobcovi ustanovená opatrovníčka, bola tu osoba, ktorá mohla za žalobcu uplatňovať jeho práva, a teda nebol v situácii, že mu bolo znemožnené realizovať svoje práva. Pokiaľ má žalobca za to, že jeho opatrovníčka nevykonávala svoju funkciu riadne, nie je možné dôsledky tohto prenášať na žalovanú, pretože tá nezavinila, že žalobca si nemohol uplatniť svoje práva proti nej.

2.2. K námietke žalobcu, že rozpor námietky premŕčania s dobrými mravmi je aj v tom, že žalovaná konala protiprávne, ak vyplatila časť poistného plnenia jeho sestre hoci vedela, že nebol spôsobilý udeliť jej plnú moc (mala všetky informácie o jeho zdravotnom stave) a námietkou sa snaží odvrátiť dôsledky tohto svojho konania, odvolací súd uviedol, že pre posúdenie oprávnenosti tejto námietky a jej prípadného rozporu s dobrými mravmi nie je podstatné, či bolo a či dôvodne vyplatené poistné plnenie sestre žalobcu, pretože právo vzniesť námietku premŕčania v zásade nie je v rozpore s dobrými mravmi ani v prípade, ak by žalovaný vôbec nič neplnil. Preto skutočnosť, že žalovaná hoci aj nedôvodne vyplatila poistné plnenie tretej osobe (vzhľadom na námietku premŕčania nebol dôvod sa v konaní zaoberať okolnosťami vyplatenia sumy 8.722,23 eura sestre žalovaného), nemožno vykladať ako argument preukazujúci zlý úmysel žalovaného vo vzťahu k namietanému premŕčaniu. Vzhľadom na podstatu námietky premŕčania, po podaní ktorej súd posudzuje najprv, či je právo premŕčané a keď dospeje k záveru, že tomu tak je, postačuje to pre jeho rozhodnutie o nároku a nie je potrebné zaoberať sa ďalšími okolnosťami danej veci a ani vykonať ďalšie žalobcom navrhované dokazovanie.

2.3. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval žalobcom uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci úspech, priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorým sa domáhal zrušenia rozsudku odvolacieho súdu, resp. aj rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenia veci súdu prvej inštancie, alternatívne zmeny napadnutých rozsudkov a vyhovieť jeho žalobe. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces. Dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy a odvolací súd toto pochybenie nenapravil, pričom išlo o relevantné dôkazy preukazujúce zdravotný a psychický stav žalobcu po dopravnej nehode, jeho spôsobilosť na právne úkony v čase, keď žalovaná poskytla poistné plnenie inej osobe, ako aj rozsah vedomostí žalovanej o zdravotnom stave žalobcu, čo všetko má vplyv na správne posúdenie otázky, či v danom prípade a za daných okolností možno považovať vznesenie námietky žalovanou za rozporné s dobrými mravmi.

3.1. Prípustnosť dovolania žalobca vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Ide o otázku posúdenia oprávnenosti námietky premlčania vznesenej proti osobe v postavení žalobcu ako osobe nespôsobilej na právne úkony, v situácii, keď dlžník - žalovaný najskôr v čase nespôsobilosti veriteľa - žalobcu na právne úkony a v čase, kedy veriteľ nespôsobilý na právne úkony nemá zákonného zástupcu, poskytnie plnenie nedôvodne a protiprávne nie veriteľovi ale tretej osobe (sestre žalobcu), pričom zároveň dlžník má v čase poskytnutia tohto plnenia vedomosť o nespôsobilosti veriteľa na právne úkony, ako aj o tom, že nespôsobilý veriteľ nemá zákonného zástupcu a následne po navrátení spôsobilosti na právne úkony veriteľovi sa proti nemu bráni námietkou premlčania, pričom podstatnou je tá okolnosť, že tretia osoba, ktorej dlžník plnenie namiesto nespôsobilého veriteľa protiprávne poskytol, je tou istou osobou, ktorá bola následne ustanovená za zákonného zástupcu nespôsobilého veriteľa (teda táto osoba sa už ako zákonný zástupca nespôsobilého veriteľa logicky nemohla domáhať vydania uvedeného plnenia ani od dlžníka a ani od samej seba, pretože práve ona sama toto plnenie predtým neoprávnenne od dlžníka získala). Dovolateľ podporne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo/539/2008 a sp.zn. 33Cdo/1416/2013 a nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 309/1995.

3.2. Dovolateľ podrobne zopakoval svoju argumentáciu uplatnenú pred súdmi nižších inštancií, keď za rozhodujúce považuje to, že žalovaná vyplatila poistné plnenie nie žalobcovi ale jeho sestre na základe plnej moci z 10. 03. 2008, pričom už vtedy žalovaná mala vedomosť o zdravotnom a psychickom stave žalobcu, z ktorého bolo jednoznačné, že nie je spôsobilý na právne úkony, hoci bol spôsobilosť na právne úkony pozbavený až rozsudkom právoplatným dňa 03. 06. 2009. Plná moc z 10. 03. 2008 je teda absolútne neplatný právny úkon. Bolo preto dôvodné vykonať žalobcom navrhované dokazovanie za účelom preukázania zdravotného a psychického stavu žalobcu po dopravnej nehode, jeho spôsobilosti na právne úkony v čase, keď žalovaná poskytla poistné plnenie inej osobe, ako aj dokazovanie výsluchom sestry žalobcu, ktorá mala vedomosť o stave žalobcu a vybavovala všetky záležitosti vzťahujúce sa k jeho osobe po dopravnej nehode, ona sama dala žalobcovi podpísať plnú moc 3. 6. 2008, hoci už dňa 3. 12. 2007 spísala návrh na úplne pozbavenie žalobcu spôsobilosti na právne úkony, následne ona 14. 08. 2008 spísala žiadosť o výplatu poistného plnenia na svoj účet. Súdny nižších inštancií neprihliadli na absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na základe ktorého bolo vyplatené poistné plnenie sestre žalobcu. Poskytnutím tohto plnenia zo strany žalovanej sestre žalobcu záväzok z poistnej zmluvy voči žalobcovi nezanikol a povinnosť žalovanej vyplatiť žalobcovi poistné plnenie stále trvá. Žalovaná, ktorá mala v čase vyplatenia poistného plnenia sestre žalobcu vedomosť o absolútnej neplatnosti plnej moci, nemala prihliadať na túto plnú moc a bola povinná plnenie vyplatiť zákonnému zástupcovi žalobcu. Žalobca ako osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony nemohol účinne brániť svoje práva, nakoľko mu ako opatrovníčka bola ustanovená sestra M. H., teda osoba, ktorá si na svoj účet nechala vyplatiť poistné plnenie na základe absolútne neplatnej plnej moci. Je teda evidentné, že v tomto prípade žalobca uplatňovať svoje práva proti žalovanému (nie vlastnou vinou) objektívne skôr nemohol.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu vyjadrila písomne, navrhla ho ako neprípustné odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd uznesením z 29. marca 2022 sp.zn. 9Cdo/213/2021 dovolanie sťažovateľa odmietol. Konštatoval, že paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nepredstavujú podľa ustálenej judikatúry vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Krajský súd sa dostatočne jasne a presvedčivo vysporiadal s odvolacou námietkou sťažovateľa

o nevykonaní ním navrhnutého dokazovania a odôvodnil svoj záver o jeho nadbytočnosti (bod 32

odôvodnenia rozsudku krajského súdu). Záver o nevyhnutnosti zamietnutia žaloby založili okresný súd i krajský súd na dôvodne vznesenej námietke premľania zo strany žalovanej, a teda sa nezaoberali otázkou prípadného zániku záväzku žalovanej jeho splnením - vyplatením poisťného plnenia sestre sťažovateľa na základe plnej moci. Venovali sa výlučne posúdeniu žalovanou vznesenej námietky premľania so záverom o jej dôvodnosti. Sťažovateľom navrhované dokazovanie by mohlo byť relevantné len vtedy, ak by súdy nedospeli k záveru o premľaní jeho práva na poisťné plnenie. Až po takomto zistení by bolo relevantné skúmať, či došlo k zániku práva sťažovateľa na poisťné plnenie jeho splnením. Sťažovateľom tvrdené skutočnosti, ktoré mali navrhnuté dôkazy overiť alebo vyvrátiť, boli teda bez relevantnej súvislosti k predmetu konania a súdy nižších inštancií postupovali správne, keď uplatnené návrhy na vykonanie dokazovania zamietli.

5.1. Vo vzťahu k dovolaniu založenému na § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd zrekapituloval podstatu viacerých rozhodnutí dovolacieho súdu o inštitúte dobrých mravov a konštatoval, že súlad námietky premľania s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu, s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Z tohto hľadiska ide preto o posudzovanie otázok skutkových. Preto aj v prejednávanom spore záver krajského súdu (rovnako záver okresného súdu) o súlade (nerozpornosti) žalovanou vznesenej námietky premľania s dobrými mravmi vychádzal zo špecifických a konkrétnych skutkových okolností, pričom námietka sťažovateľa sa týka práve posúdenia a vyhodnotenia týchto skutkových okolností. Ním položenú otázku preto najvyšší súd považoval za otázku skutkovú, a nie právnu. Právna otázka je vždy spojená s určitou mierou zovšeobecnenia, čo sťažovateľom formulovaná otázka nespĺňa, keď jej znenie vychádza z veľmi úzko a špecificky formulovaných a vzájomne podmienených, resp. súvisiacich skutkových okolností. Taktiež najvyšší súd s poukazom na predtým rekapitulovanú judikatúru dovolacieho súdu vylúčil záver, že právna otázka možného nesúladu vznesenej námietky premľania s dobrými mravmi v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

6. Proti odmietajúcemu uzneseniu najvyššieho súdu podal dovolateľ ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR nálezom z 25. januára 2024 sp.zn. III. ÚS 504/2023 tak, že výrokom 1. konštatoval, že napadnutým uznesením bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Výrokom 2. napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Výrokom 3. rozhodol o náhrade trov konania.

6.1. K odmietnutiu dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP ústavný súd vyslovil nesúhlas s názorom najvyššieho súdu, že uplatnenie korektívy dobrých mravov je v dôsledku jedinečného skutkového základu vždy otázkou skutkovou, nie právnu (bod 19. napadnutého uznesenia). Záver o tom, či bezpečne a nespochybniteľne ustálený konkrétny skutkový stav odôvodňuje jej použitie (aplikáciu), je otázkou právnu, pretože sa tu prijíma rozhodnutie, či právnu normou zavedená (a teda právna) kategória je na ustálený skutkový stav použiteľná. Problém nastáva až vtedy, keď je dovolacia otázka založená na skutkovom predpoklade, ktorý z dokazovania uskutočneného v základnom konaní nevyplýva, pretože buď bol dokazovaním vyvrátený, alebo sa mu súdy nižších inštancií nevenovali. V takýchto okolnostiach nemožno vyhodnotiť ako ústavne neutržateľný záver najvyššieho súdu, že od položenej dovolacej otázky rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP potom logicky nie je prípustné, nie však preto, že v ňom sformulovaná otázka je otázkou skutkovou, ale preto, že od nej rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo. Sťažovateľ v dovolaní nastolil právnu otázku súladu s dobrými mravmi, ktorej skutkovým východiskom bola vedomosť žalovanej poisťovne o tom, že v čase jej plnenia sestre sťažovateľa bol sťažovateľ nespôsobilý na právne úkony a že nemal ustanoveného zástupcu. Bez ohľadu na to, či je vyslovený názor krajského súdu vecne správny, celkom jednoznačne z neho vyplýva, že skutkový predpoklad, na ktorom sťažovateľ položil dovolaciu otázku, zostal mimo pozornosti krajského súdu. Tým sa nastoľuje problém, či od otázky sformulovanej sťažovateľom v jeho dovolaní skutočne odvolací rozsudok krajského súdu závisel. Na to ale najvyšší súd nedal v napadnutom uznesení žiadnu odpoveď. Svoje úvahy ukončil záverom o skutkovej povahe dovolaním nastolenej otázky, čo nepredstavuje v okolnostiach sťažovateľovej veci výsledok súladný s jeho základným právom na súdnu ochranu. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podané podľa § 421 ods. 1 CSP ako neprípustné z dôvodu, že dovolacia otázka je otázkou skutkovou. Tento záver

najvyššieho súdu nie je správny, pretože procesnú kategóriu právnej otázky podmienajúcej prípustnosť dovolania neuplatnil správne. Uznesenie najvyššieho súdu v časti, ktorou ním bolo rozhodnuté o dovolaní sťažovateľa podanom podľa § 421 ods. 1 CSP, preto porušuje základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu i jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

6.2. K odmietnutiu dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP ústavný súd poukázal na to, že keď sťažovateľ v dovolaní (rekapitulácia jeho obsahu v bode 3 uznesenia najvyššieho súdu) kritizoval nevykonanie dôkazov, ktoré podľa jeho názoru mali preukazovať aj rozsah vedomostí žalovanej o zdravotnom stave sťažovateľa, čo malo mať vplyv na správne posúdenie otázky, či za daných okolností možno považovať vznesenie námietky žalovanou za rozporné

s dobrými mravmi, najvyšší súd v bode 11.1 odôvodnenia svojho uznesenia uviedol, že potrebnú súvislosť medzi takto navrhovaným dokazovaním a námietkou premĺčania nevidí, keďže súdy nižších inštancií za rozhodujúci argument považovali ochranu oprávnených záujmov sťažovateľa prostredníctvom opatrovníka a uplatnením osobitného režimu podľa § 113 Občianskeho zákonníka adresovaného osobám, ktoré musia mať ustanoveného zástupcu. Sťažovateľ však v dovolaní popri kritike nevykonania dokazovania o prípadnej vedomosti žalovaného o jeho zdravotnom stave poukazoval aj na skutočnosť, že osoba, ktorá mu bola ustanovená za opatrovníka, bola tou istou osobou, ktorej žalovaný poistné plnenie namiesto sťažovateľa mal poskytnúť. Tým spochybňoval, že ochrana sťažovateľovým oprávneným záujmom mohla byť garantovaná ustanovením opatrovníka. Sťažovateľ však vo svojom dovolaní nekritizoval nevykonanie dôkazov, ktorými zamýšľal spochybniť iba platnosť plnej moci udelennej jeho sestre, ale kritizoval nevykonanie dôkazov, ktoré mali preukazovať aj rozsah vedomostí žalovanej o jeho zdravotnom stave, čo následne malo mať vplyv na správne posúdenie otázky, či za daných okolností vznesenie námietky žalovanou kolide s korektívom dobrých mravov. Pod kategóriou „dôvodnosti vznesenej námietky premĺčania“ v citovanej argumentácii napadnutého uznesenia mal najvyšší súd zjavne na mysli iba vzťah medzi sťažovateľovou argumentáciou o absolútnej neplatnosti udelennej plnej moci. Zjavne však opomenul v dovolaní vysvetlený ďalší dôvod sťažovateľom navrhovaného dokazovania (rozpor námietky premĺčania s dobrými mravmi), ktoré súdy nižších inštancií odmietli, a nijako na ňu nezareagoval.

6.3. Najvyšší súd pri vyhodnocovaní námietky prednesenej v sťažovateľovom dovolaní podanom podľa § 420 písm. f) CSP opomenul motiváciu sťažovateľa zrozumiteľne v dovolaní vyjadrenú a spočívajúcu v tvrdenom rozpore vznesenia námietky premĺčania s dobrými mravmi. Odôvodnil irelevantnosť kritizovaného nevykonania dôkazov iba z pohľadu jeho potenciálu ovplyvniť posúdenie platnosti udelennej plnej moci a následne aj dôvodnosti uplatnenej námietky premĺčania. Nijako sa však nevenoval významu namietaných skutkových deficitov pre súlad vznesenej námietky premĺčania s dobrými mravmi. Predmetnú kritiku pritom sťažovateľ v dovolaní predniesol. Rovnako je nepochybné, že v prípade záveru súdov nižších stupňov o rozpore námietky premĺčania s dobrými mravmi by bolo nutné na premĺčanie neprihliadať a rozhodovací proces zamerať v skutkovej aj právnej rovine na ďalšie otázky hmotnoprávneho vzťahu sporových strán (zánik povinnosti poistovateľa plniť sťažovateľovi v dôsledku plnenia poskytnutého jeho sestre). Z tohto vyplýva, že dovolacia kritika nevykonania dokazovania bola otázkou podstatnou pre súdnu ochranu poskytovanú sťažovateľovi v dovolacom konaní. Preto bolo povinnosťou najvyššieho súdu na ňu odpovedať adresne a vysvetliť, prečo namietané nevykonanie dôkazov (ne)malo relevanciu pre súlad vznesenej námietky premĺčania s dobrými mravmi. Túto povinnosť najvyšší súd nesplnil, čo taktiež spôsobuje rozpor jeho napadnutého uznesenia so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) i s jeho právom na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň aj dôvodné.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421

CSP.

9. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje v prvom rade z ust. § 420 písm. f) CSP.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných pred účinnosťou nového civilného procesného kódexu CSP viackrát uviedol (sp. zn. 1Cdo/26/2019, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje

len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane odvolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/107/2019, 1Cdo/228/2019, 4Cdo/148/2019).

11.1. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

11.2. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

12. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej

republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

12.1. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/08 zo dňa 30. septembra 2010, podľa ktorého skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľkou, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa ústavného súdu bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní.

12.2. Dovolací súd v uznesení z 28. októbra 2020, sp. zn. 7Cdo/205/2019, vychádzajúc z vyššie uvedenej judikatúry Ústavného súdu SR, ako aj z uznesenia NS SR zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/100/2018 poukázal na to, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým

je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (5Cdo/151/2019).

13. Vzhľadom na to, že základom zamietajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu bol záver o premlčaní žalobcom uplatneného nároku, bolo rozhodujúcim posúdiť, či žalovanou uplatnená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi, tak ako to namietal žalobca. V predmetnom spore bolo teda rozhodujúcim zodpovedať otázku posúdenia oprávnenosti námietky premlčania vznesenej proti osobe v postavení žalobcu ako osobe nespôsobilej na právne úkony, v situácii, keď dlžník - žalovaný najskôr v čase nespôsobilosti veriteľa - žalobcu na právne úkony a v čase, kedy veriteľ nespôsobilý na právne úkony nemá zákonného zástupcu, poskytne plnenie nedôvodne a protiprávne nie veriteľovi ale tretej osobe (sestre žalobcu), pričom zároveň dlžník má v čase poskytnutia tohto plnenia vedomosť o nespôsobilosti veriteľa na právne úkony, ako aj o tom, že nespôsobilý veriteľ nemá zákonného zástupcu a následne po navrátení spôsobilosti na právne úkony veriteľovi sa proti nemu bráni námietkou premlčania, pričom podstatnou je tá okolnosť, že tretia osoba, ktorej dlžník plnenie namiesto nespôsobilého veriteľa protiprávne poskytol, je tou istou osobou, ktorá bola následne ustanovená za zákonného zástupcu nespôsobilého veriteľa (teda táto osoba sa už ako zákonný zástupca nespôsobilého veriteľa logicky nemohla domáhať vydania uvedeného plnenia ani od dlžníka a ani od samej seba, pretože práve ona sama toto plnenie predtým neoprávnene od dlžníka

získala).

14. Ústavný súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zdôraznil, že skutkový predpoklad, na ktorom sťažovateľ položil vyššie citovanú dovolaciu otázku, zostal mimo pozornosti krajského súdu. Dovolateľ pritom už v odvolaní namietal nevykonanie dôkazov, ktoré mali preukazovať aj rozsah vedomostí žalovanej o jeho zdravotnom stave, čo následne malo mať vplyv na správne posúdenie otázky, či za daných okolností vznesenie námietky žalovanou kolide s korektívom dobrých mravov. V tomto kontexte preto podľa dovolacieho súdu dovolateľ dôvodne namieta skutkový deficit zo strany súdov nižších inštancií pre právne posúdenie rozhodujúcej otázky súladu vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal tiež na to, že v prípade záveru súdov nižších inštancií o rozpore námietky premlčania s dobrými mravmi by bolo nutné na premlčanie neprihliadať a rozhodovací proces zamerať v skutkovej aj právnej rovine na ďalšie otázky hmotnoprávneho vzťahu sporových strán (zánik povinnosti poisťovateľa plniť sťažovateľovi v dôsledku plnenia poskytnutého jeho sestre). Ústavný súd preto dospel k záveru, že dovolacia kritika nevykonania dokazovania bola otázkou podstatnou pre súdnu ochranu poskytovanú sťažovateľovi

v dovolacom konaní. Dovolací súd viazaný právnym názorom ústavného súdu preto následne dospel k záveru, že konanie súdov nižších inštancií bolo postihnuté vadou spočívajúcou v závažných deficitoch dokazovania, keď dovolateľ dôvodne namietal, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy a odvolací súd toto pochybenie nenapravil, pričom išlo o relevantné dôkazy preukazujúce zdravotný a psychický stav žalobcu po dopravnej nehode, jeho spôsobilosť na právne úkony v čase, keď žalovaná poskytla poistné plnenie inej osobe, ako aj rozsah vedomostí žalovanej o zdravotnom stave žalobcu, čo všetko má vplyv na správne posúdenie otázky, či v danom prípade a za daných okolností možno alebo nemožno považovať vznesenie námietky žalovanou za rozporné s dobrými mravmi.

15. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov uzatvára, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie svojím postupom v procese dokazovania založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné aj dôvodné a potrebné je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

16. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie a skutočnosť, že sa vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia ďalších dovolacích námietok. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo

k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Na základe uvedeného dovolací súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 1 CSP).

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd nižšej inštancie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne otvoriť proces dokazovania, zistiť aktuálnosť návrhov žalobcu na doplnenie dokazovania, s týmito sa náležite vysporiadať a vo veci opätovne rozhodnúť.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.